

gerne vistnok vedbleve aldeles uden Forandring at gaa samme tjenstlige Vej som før. Naar der nu er fremkommet og blevet oplyst Exempler paa, at Folk have været i god Tro i den Henseende og modtaget Ansættelse i det Naab om at bevare deres Pensionsret, men saa pludselig en Dag have opdaget, at den var forsvunden, og naar der endog ogsaa er fremkommet saadanne Tilfælde som det ifjor, hvor Vedkommende senere fik en Ansættelse, i hvilken den Pension, som han ikke fik, blev ham fratrukket, fordi den Stilling, han var kommen i, netop var bestemt for pensionerede Underofficerer, tror jeg, at Thinget vil slutte sig til Forslaget og vil finde, at her er et Billighedskrav at indbefomme. — I § 3 er der foreslaaet en Udvidelse fra den høitærede Finansministers Side ud over, hvad Udvalget havde tænkt sig, men som jeg ikke tror, her i Thinget paa nogen Maade vil vække nogen Betænkelighed. En Forandring kunde jeg dog ønske, at der blev foretaget saaledes, at Stillingen kunde blive saa vidt muligt ligelig for alle de Folk, her er Tale om. I den Henseende skal jeg tillade mig at bemærke, at Forslaget jo aabenbart ogsaa kommer til at omfatte flere, end det ifjor egentlig var paateuget at medtage. Som Forslaget er affattet, ville de, der hurtigt faae Rundskab om Loven og hurtigt indgive Andragende til Finansministeriet med de fornødne Bevisligheder, ogsaa hurtigt komme til at nyde Godt deraf. Det forekommer mig, at det vilde være rimeligere, om man satte en bestemt Frist, inden hvilken saadanne Andragender og Bevisligheder skulde være indsendte til Finansministeriet, og naar disse vare indkomne til den fastsatte Tid, om Vedkommende da vilde faae Pension i alt Fald for en vis bestemt Tid. Der er nemlig ikke lige let Udgang for Alle og Enhver til at komme til Rundskab om de Love, som udkomme, og dette, at det er mere besværligt for Nogle, forekommer mig ikke at burde være nogen Hindring for dem. Dermed er det ikke min Mening, at de skulde have al den Pension, som de mulig kunde faae, hvis Forslaget blev vedtaget, men at de skulde have dem for en bestemt Tid. Jeg vil f. Ex. sige, at man kunde bestemme, at de, der indsendte deres Andragender med fornødne Bevisligheder inden den 1ste Juni eller Juli næste Aar, skulde kunne have deres Pension for det sidste Finansaar f. Ex. for nogenlunde at stille dem lige. Det er en Rantse, jeg vil tillade mig at henstille til nærmere Overveelse, for at de Folk, der er Tale om, saa vidt muligt kunde stilles lige, forudsat, at man i det Hele vil gaa ind paa en saadan Efterbetaling. Med disse saa Bemærkninger skal jeg tillade mig paa det Bedste at anbefale Forslaget.

Alberti: Med Hensyn til de to sidste Paragrafer i Lovforslaget tillader jeg mig at henvisse, ligesom Loven selv, til den tidligere Pen-

sions- og Invalidelov af 1851. Jeg er overbevist om, fra den Tid, jeg deltog i Forhandlingerne om denne Lov her i Salen, at det Forslag, som den ærede Minister her har fremsat, er i fuldeste Overensstemmelse med den Hensigt, man dengang havde med § 8 i Loven af 1851. Jeg tror ogsaa, at Ordene i § 8 af Loven af 1851 bestemt tillige, at de Pensionerede af Underklasserne, der gaa over til en civil Stilling og saa fratrukkede den af utilregnelige Aarsager, ere pensionsberettigede. Jeg tror ikke, man med Billighed kan affjære dem fra deres Pensionsret ved at sige, at det ikke er Regjeringen direkte, der har ansat dem, men at det er kommunale Autoriteter. Det forekommer mig, at selve de sidste Ord af Forslagets § 2 give mig Medhold i min Mening, thi der staa: Statsmyndigheden sat ved Siden af Regjeringen; de kommunale Autoriteter kunne dog ogsaa kaldes Statsmyndigheder. Jeg er saaledes fuldstændig enig med den ærede Minister i hans § 2 og hans § 3. Mod § 1 har jeg heller ingen Indvendinger. Men det Ønste, som jeg attraar ved denne Lov, er at føre Rantfen i Pensionsloven af 1851 helt ud, saaledes at man opretter den Ret, som er fket derved, at man nu først vil give Pension til dem, der ere afskedigede efter at være ansatte af kommunale Autoriteter. Jeg mener, at § 3 bør have en saadan Udvidelse, at den for alle dem, der ere ansatte af kommunale Autoriteter siden 1869 og derefter ere blevne afskedigede uden dem tilregnelige Aarsager, kommer til at omfatte hele Tiden fra deres Afskedigelse. Det Ønske, jeg altsaa har at fremsætte med Hensyn til Lovforslaget, er, at den tilbagevirkende Kraft, der omtales i § 3, udstrækkes til de ni Aar fra Begyndelsen af 1870 til Begyndelsen af 1879; den ærede Minister indskrænker Tilbagevirkningen til de tolv Maanedere af 1879. Jeg tror, at en saadan Udvidelse vilde være i Overensstemmelse med den Grundsætning, som blev fulgt her i 1851. Kun for at fremhæve dette, har jeg taget Ordet.

Finansministeren (Estrup): Jeg slutter mig ganske til det Ønske, som blev udtalt af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Wajer), at dette lille Lovforslag maa hurtigt blive fremmet gennem Rigsdagens tvende Afdelinger; men det forekommer mig rigtignok, at det Ønske lettest opfyldes derved, at man ikke søger videregaaende Ændringer i Forslaget, da jo selvfølgelig enhver Ændring altid kræver Tid og kan fremkalde Forsøg paa Modendringer. Dermed vil jeg paa ingen Maade have udtalt, at dette Forslag kun skulde være til at tage usfordret eller til at forkaste. Paa ingen Maade. De Ændringer, der have været omtalte, angaa jo for det Første Lovens Titel. Jeg tror, at, om end Titelen i dette Tilfælde, hvad dens Omfang angaar, kunde synes at staa i et paafaldende